

BETTY
NEELS

Saatuslik kokkulepe

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Fateful Bargain
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1988 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R06427823
ISBN 978-9949-87-098-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Summer Lane* ei vastanud hetkel sugugi oma nimele. Esiteks oli oktoobrikuu keskpaik ja sadas vihma, mille saatjaks oli ebameeldivalt kõle tuul, lisaks oli kell vaevalt kaheksa hommikul ja oli endiselt hämar. Sel kellaajal olid liikvel vaid üksikud inimesed; piimamees lõi oma piimapudeleid uste taha ladudes trotslikult vilet, käputäis inimesi kiirustas lähima metroojaama suunas ja üksildase olemisega tüdruk tuli selle poolt, pea vihma tõrjudes kummargil, käsi kilekotisangu pigistamas. Tänavat ääristasid armetu välimusega vanad majad, kus kortereid või tube üürile anti, ja see oli talle nii tuttav pilt, et ta ei vaevunud ümber tänavanurga pöörates isegi pilku tõstma – just seepärast ta vastassuunast tulijaga kokku põrkaski.

Vihmamärg kilekott purunes, selle sisu lendas tänavale laiali ning tüdruk peatus järsult ja libastus; ta oleks peaaegu jalgealuse kaotanud, kui kellegi tugev käsivars poleks teda püsti hoidnud.

* Suve tänav. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

„Vaadake ka, kuhu te tormate,“ tähendas käsivarre omanik tõredalt ja see mõjus tüdrukule nagu mesilase nõelamine; ta oli öövahetuse järel surmväsinud ega tundnud vähimatki soovi kuulata epistlilt kellelki, kelle tuju näis olevat niisama sant nagu tema enesetunne.

Sellest hoolimata tähendas ta rahulikul toonil: „Noh, ilmselt võiks teile sama öelda“ ning tõstis siis pilgu enda kohal kõrguva mehe poole. Mees polnud mitte üksnes pikka kasvu, vaid ka kogukas ja silmatorkavalt hea välimusega, ja kui ta ootamatult naeratas, naeratas tüdruk talle vastu.

Seejärel lasi mees temast lahti ja kummardus kilekoti sisu kokku korjama – juba läbimärjaks saanud kudumislõng, üsna narmendav õendusõpik, kaks õuna ja märkmik. Mees tõstis asjad üles, ulatas tüdrukule raamatu ja kudumistöõ ja küsis kärsitu heatahtlikusega: „Kas te elate siin lähedal? Ehk ma saan selle pudi-padi teie koduni toimetamisel abiks olla?“

„Täna väga, aga ma elan selle tänava otsas...“ Tüdruk osutas mõne meetri kauguselt algava kitsa kõrvaltänava suunas. „Ma usun, et need asjad mahuvad mu taskutesse ära.“

Mees ei teinud kuulmagi, vaid pööras ringi ja asus tõtakalt tüdruku osutatud tänava suunas sammuma.

„Meditšiiniõde?“ tahtis ta teada.

Tüdruk traavis tema kõrval kaasa. „Jah, ma olin Pearsoni haiglas öövalves. Ma pole veel ametlikult õde, olen teisel kursusel ja lõpetan peagi.“

Ta peatus ühe vanema ridaelamu ees, mille värav oli lahti vajunud, tillukeses aias võimutsesid vettinud umbrohud. „Siin ma elangi.“ Ta küünitas mehe käes olevaid asju võtma.

Mees ei andnud neid kohe käest, vaid seisis tüdrukut silmitsedes. Midagi eriti vaatamisväärsset temas polnud: väikest kasvu, pisut täidlane, ilusad hallid silmad, mis ei lubanud kena väikest näolappi ilmetuks nimetada. Moest läinud villase mütsi alla topitud juuksed olid kartulikoorekarva ja väga märjad. Piiga jakk oli paremaid päevi näinud, kuid väga hea löikega, ta kingad ja kindad, niisama kulunud nagu ta jakk, olid samuti hea kvaliteediga. Mees naeratas taas. „Millal te jälle päevases vahetuses olete?“ küsis ta.

„Oi, kõige varem nädala pärast; pärast kahte kuud tundub see kindlasti väga kummaline. Aga mulle meeldivad öövahetused; siis ei ole nii palju inimesi liikvel.“

„Inimesi?“ Mees pillas selle küsimuse nagu möödaminnes, varjates oma soovi minema pääseda.

„No arste ja kirurge ja vanemõdesid.“ Tüdruk lõi näost roosatama. „Teate, nad on pisut pelutavad. Üldõde rääkis mulle, et meile on oodata külalisarsti – kirurgi –, ta on hollandlane ja kõik on tema pärast kangesti elevil. Küllap seepärast, et ta on välismaalane; ma loodan, et ma ei satu ortopeediaosakonda.“

„Te siis ei taha selle välismaalasega kohtuda?“

„Oi, ei-ei. Suvel oli meil üks prantslasest kirurg; ta karjus minu peale ja käskis kiiremini liigutada ja ma pillasin kandiku instrumentidega maha. Ma oletan, et

seetõttu ma olengi nii kauaks öiste vahetuste peale jäänud.“ Tüdruk ajas keeleotsa suust välja, et põske mööda alla nirisevat vihmapiiska kinni püüda. Ta lisas hingetult: „Vabandust, ma hoian teid vihma käes. Suur tänu teile, loodetavasti ei hiline te minu pärast tööle.“

Ta sirutas käed õunte ja märkmiku järele, jättis kiirustades hüvasti ja tõttas mööda kitsast jalgrada kulunud välimusega välisukse poole. Trepist üles astudes küsis ta endalt murelikult, ega ta olnud oma jutu-
vadaga liiale läinud; arvatavasti tüütas ta meest kohutavalt ja üldse, mis oli ta niiviisi lobisema pannud? See polnud tema moodi. Pearsoni haiglas tunti teda kui vaikset tüdrukut; sõbralikku, kuid ujedat ja hoolsat, usaldusväärset, oma töös rahulikku ja vaoshoitud inimest, kes alati torisemata abikäe ulatas.

Ta avas välisukse, teda tervitas end ümmarguseks söönud ja pisut sagine vöödiline kass, kes ilmselgelt tüdrukut nähes rõõmustas.

Oli tore pärast toimekat ööd taas oma tuppa jõuda. See oli pisike, rõõmsavärviliste kardinatega akendest avanes vaade kitsukesse tagaõue, see oli küll lage, ent rohetas siiski. Ruumiga polnud laiutada: diivanvoodi, väike tugitool, lauake akna all, väike kraanikauss ja imepisike keeduplaat ühes nurgas. Aga seni, kuni proua Winter oma üüri kenasti kätte sai, võis tüdruk tuba enda omaks pidada. Otse loomulikult oleks tuba õdede ühiselamus mugavam olnud, kuid seal poleks ta saanud pidada Podge'i; tüdruk oli näljase kassi mitme kuu eest ühes tühjas ukseavas kükitamas leidnud ja tal

polnud plaaniski looma raskuste meelevalda jätta. Selle asemel oli ta kassi üksindusest päästnud, loom oli igati rahul oma eluga tüdruku kitsukeses toas ja lipsas aegajalt, kui proua Winter silma kinni pigistas, tagaõue. Majaprouale ei meeldinud koduloomad, kuid Emily oli ta paise terveks ravinud ja lisaks ta paljudest lapselastest ühe löikehaavaga sõrme puhastanud ja sidunud.

Emily tuli just Podge'iga aiast, kui proua Winter keldrikorruse trepist üles jõudis. „Teitele on kiri,“ teatas naine. „Seie on kirjutatud „Preili Emily Grenfell“, kindla piale isa käest.“

Emily võttis kirja vastu ja pistis taskusse. Kuna tal endal postkasti polnud, sõltus ta posti osas proua Winterist. „Tõepoolest, see on mu isa käest,“ nõustus ta reipalt. „Milline kohutav ilm!“

„Ja ma pia juuksuri juurde minema! Kui see proua Blake oma raadio jälle valjuste 'üüdma paneb, siis ütle moole ja küll ma talle ehitan.“ Proua Winter silmitses Emily väsinud nägu. „Tundub sedamoodi, et sul oleks und taris!“

Enne magama heitmist tuli veel paar asja teha – Emily oli haiglas hommikust söönud, kuid Podge vajas toitmist; kuni kass sõi, läks tüdruk korrus allapoole ja käis vanamoodsas vannitoas vannis. Vann seisis keset tillukest ruumi, niisiis oli sinna sisse ja sealt välja ronimine üsna vaearikas, boiler tõi kuuldavale pahaendelist kõminat ja lehkas gaasi järele, kuid vesi oli kuum. Tüdruk tegi endale enne voodisse heitmist ja äratuskella kella neljaks helisema panemist tassi teed;

ta kavatses enne õhtueine söömist ja seejärel tagasi tööle minekut poes käia. Podge ronis tema juurde voodisse; kassi sooja keha raskus jalgadel tekitas õdusa tunde, kui ta oma isa kirja luges.

Kirja lõpuni lugenud, voltis ta selle hoolikalt kokku, pani tagasi ümbrikusse ja jäi selle sisu üle mõtlema.

Kiri oli heatujuline ega sisaldanud mingit kurtmist, mis tüdrukut pidevalt üllatas; ta isa oli viimased kaks aastat vaevelnud artriidi käes, mis oli nii ränk, et mees veetis suurema osa päevast ratastoolis, komberdades majas toimetamiseks ja toidu valmistamiseks kahe kepi najal, teda abistas üks külanaine, kes iga päev tunniks-paariks läbi astus. Ta oli aasta või enam oodanud proteesijärjekorras, kõigepealt ühe ja seejärel teise puusa tarvis, ja paistis sedamoodi, et tal tuleb veel aasta jagu oodata. Tema ja Emily olid olukorda koos arutanud ja isa oli pisut tõrksalt nõustunud, et tütar peaks õpinguid jätkama. Tüdruk oli sel hetkel teadnud, mida ta teha kavatseb, ehkki polnud isale sellest rääkinud, vaid plaani pikema jututa ellu asunud viima. See tähendas lahkumist võrdlemisi mugavast õdede ühiselamust ja toa üürimist Summer Lane'il; toakese üür oli piisavalt madal, nii et tüdruk sai iga võimaliku penni oma palgast kõrvale panna.

Ta teadis täpselt, kui palju läheb operatsioon maksma erakliinikus; märkimisväärse summa, aga kui tal õnnestuks isa kuidagi Pearsoni haiglasse saada... esialgu ühe puusa opereerimiseks, et siis teise tarvis raha säästma asuda, aga nüüpea, kui ta on õpingud lõpe-

tanud, kasvab ka tema palk ja vahepeal saab ehk isa oma ratastooli sinnapaika jätta, ehk isegi tööle minna. Kuid mitte oma kunagisse naaberlinnas asuva suure trükikoja raamatupidaja ametisse; isa oli sealt pensionile jäänud ja sai väikest pensioni, millest piisas küll äraelamiseks, ent säästa polnud sellest midagi.

Podge nihutas end pisut, et tüdruku rinnale heita ja talle näkku vahtida, ning Emily sirutas käe kassi silitamiseks välja. Ta poleks ödede ühiselamusse naasmise võimaluse avanedes seda ka ilma oma kassita kasutanud. Hiljem, kui ta isa jälle jalgele saab ja tema ise rohkem raha teenib, kolivad nad kahekesi paremasse kanti ja tema hakkab vähemalt kaks korda kuus kodus käima. Podge hakkas nurru lööma; sügavalt kassi rinnust kerkiv kõmin aitas ta mõtteid talitseda ja suigutas peagi unne.

Kui ta ärkas, sadas endiselt. Ta tegeles Podge'iga, jõi tassi teed, tegi oma toa korda ja läks nurgapealsesse toidupoodi, tegi oma tagasihoidlikud sisseostud ja suundus tagasi koju, et süüa õhtuks küpseube röstsiaal ja sinna juurde veel teed juua.

Kui ta metroojaamast väljus, kõrgus ta ees Pearsoni haigla hiiglaslik ehitis; selle akendes kumasid tuled ja kui ta maja küljel asuvast uksest sisenedes, tervitasid teda igat masti helid, mida ta oli õppinud eristama ja eirama. Ta jättis oma üleriided riiehoiu, võttis kilekoti kudumistöö ja raamatutega ning läks kiirustamata kaks treppi üles. Tüdrukul oli töö alguseni aega piisavalt, aga see oli tavaline, kuna ta ei hilinenuid kunagi, sest tal puudusid igasugused tööle jõudmist

viimasele minutile jätma sundivad asjaolud. Emilyl polnud kallimat, kelle pärast viivitada, ega ema, kelle seltsis päeva poodides veeta, ta ei kippunud West Endi kinno uusimat filmi vaatama ega pidanud kedagi seejärel koju saatma... Emily ei haletsenud end kõige selle pärast; ta tegeles asjaga, mida oli otsustanud teha, ega tekitanud seejuures liigselt kära...